

CHÚA NHẬT TUẦN VIII MÚA THƯỜNG NIÊN NĂM A

- ⇒ Sion nói: “Chúa bỏ rơi tôi, Chúa đã quên tôi rồi”. **Nào người mẹ có thể quên con mình mà không thương xót chính đứa con mình đã cưu mang ư? Cho dù người mẹ đó có quên, nhưng Ta sẽ không quên người đâu.** (Is 49:14-15).
- ⇒ Anh em thân mến, như vậy người ta coi chúng tôi như những thừa tác viên của Đức Kitô, và những người phân phát các mầu nhiệm của Thiên Chúa. Do đó, người ta đòi hỏi nơi những người phân phát các mầu nhiệm là mỗi người phải trung tín. Phần tôi, tôi không lấy làm quan trọng khi bị anh em hay toà án nhân loại đoán xét; nhưng tôi cũng không đoán xét chính mình tôi. Vì chung, mặc dầu lương tâm không trách cứ tôi điều gì, nhưng không phải vì thế mà tôi đã được công chính hoá. Đáng đoán xét tôi chính là Chúa. Vì thế, **anh em đừng đoán xét trước thời gian cho đến khi Chúa đến, Người sẽ đưa ra ánh sáng những điều giấu kín trong bóng tối và phơi bày những ý định của tâm hồn; và bấy giờ Thiên Chúa sẽ ban khen tương xứng cho mỗi người.** (1Cr 4:1-5)
- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: **“Không ai có thể làm tôi hai chủ: vì hoặc nó sẽ ghét người này, và yêu mến người kia, hoặc nó chuộng chủ này, và khinh chủ nọ. Các con không thể làm tôi Thiên Chúa và tiền của được.**

Vì thế Thầy bảo các con: Chớ áy náy lo lắng cho mạng sống mình: lấy gì mà ăn; hay cho thân xác các con: lấy gì mà mặc. Nào mạng sống không hơn của ăn, và thân xác không hơn áo mặc sao?

Hãy nhìn xem chim trời, chúng không gieo, không gặt, không thu vào lẫm, thế mà Cha các con trên trời vẫn nuôi chúng. Nào các con không hơn chúng sao? Nào có ai trong các con lo lắng áy náy mà có thể làm cho mình cao thêm một gang được ư? Còn về áo mặc, các con lo lắng làm gì? Hãy ngắm xem hoa huệ ngoài đồng, coi chúng mọc lên thế nào? Chúng không làm lụng, không canh cửi. Nhưng Thầy nói với các con rằng: Ngay cả Salomon trong tất cả vinh quang của ông, cũng không phục sức được bằng một trong những đoá hoa đó.

Vậy nếu hoa cỏ đồng nội, nay còn, mai bị ném vào lò lửa, mà còn được Thiên Chúa mặc cho như thế, huống chi là các con, hỡi những kẻ kém lòng tin. Vậy các con chớ áy náy lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì, uống gì, hoặc sẽ lấy gì mà mặc? Vì chung, dân ngoại tìm kiếm những điều đó. Nhưng Cha các con biết rõ các con cần đến những điều đó. Tiên vàn các con hãy tìm kiếm nước Thiên Chúa và sự công chính của Người, còn các điều đó, Người sẽ ban thêm cho các con. Vậy các con chớ áy náy lo lắng về ngày mai. Vì ngày mai sẽ lo cho ngày mai. Ngày nào có sự khốn khổ của ngày ấy” (Mt 6:24-34).

***

+> **“Nào người mẹ có thể quên con mình mà không thương xót chính đứa con mình đã cưu mang ư? Cho dù người mẹ đó có quên, nhưng Ta sẽ không quên người đâu.”**

== có thể nói theo ý tưởng nêu trên (“Nào người mẹ có thể quên con mình mà không thương xót chính đứa con mình đã cưu mang ư?”) mà “không ngại ngần” – riêng cho đồng bào dân Việt mình – khi nhìn những photos “chạy giặc việt cộng” (vixi hay vici hay vc) thấy những bà mẹ gồng gánh con thơ, ôm con thơ vào lòng chạy bán sống bán chết, nhất là photo bà mẹ BIẾT mình sắp QUA ĐỜI không ngần ngại nằm ngửa, đặt con thơ trên bụng mình với hy vọng mong manh con thơ tìm được chút sữa cuối cùng để nuôi thân...

Ôi, “tình mẹ thương con bao la...” quý trọng lắm thay!

Những câu chuyện/hình ảnh về “tình mẹ bao la...” nêu trên không những chỉ có ở Việt Nam trên dưới ½ thế kỷ về trước cũng như ngay bây giờ trong một chế độ cai trị theo phương pháp của một “chú phỉn” chứ không phải như một “chính phủ” chân chính/đúng nghĩa (!) mà còn nhan nhản diễn ra trong các cuộc tranh chấp quyền bính/tư lợi cá nhân hay cho một bọn “đồng khí tương cầu”, chiến tranh đẫm mồ hôi/máu dùm “nhân dân vô tội” làm lá chắn cho một/những mưu đồ gian ác, bất chấp luân thường đạo lý của một con người...

Giữa tạo vật với tạo vật mà còn có những bà Mẹ/anh chị đùm bọc con/em thơ bé như vậy, phương chi TÌNH THƯƠNG của Đấng Tạo Hóa đã tạo nên những người Mẹ/anh chị như vậy, lại không “bao la...” đối với các sinh động vật do chính Mình tạo ra sao? == “Cho dù người mẹ đó có quên, nhưng Ta sẽ không quên người đâu”. Đức Giêsu đã diễn truyền TÌNH THƯƠNG bao la đó qua hình ảnh tuyệt vời của Vị Chăn chiên nhân lành...

+> **“Không ai có thể làm tôi hai chủ ... Các con không thể làm tôi Thiên Chúa và tiền của được.”**

== Ai cũng biết nguyên nhân gây nên cảnh tan thương giữa loài người với loài người – giữa tạo vật với tạo vật - nêu trên, phần nhiều là LÒNG THAM =

- tham danh vọng,
- tham giàu sang vật chất, tiền tài,
- tham quyền bính, uy quyền, v.v...

⇒ Nhớ lại Đức Giêsu khởi công rao giảng TIN MỪNG CỨU ĐỘ bằng ba (3) cám dỗ mà không một người nào trong chúng ta không một lần cảm nghiệm trong cuộc sống ở trần gian này... Chúng ta đã biết AI THẮNG AI?

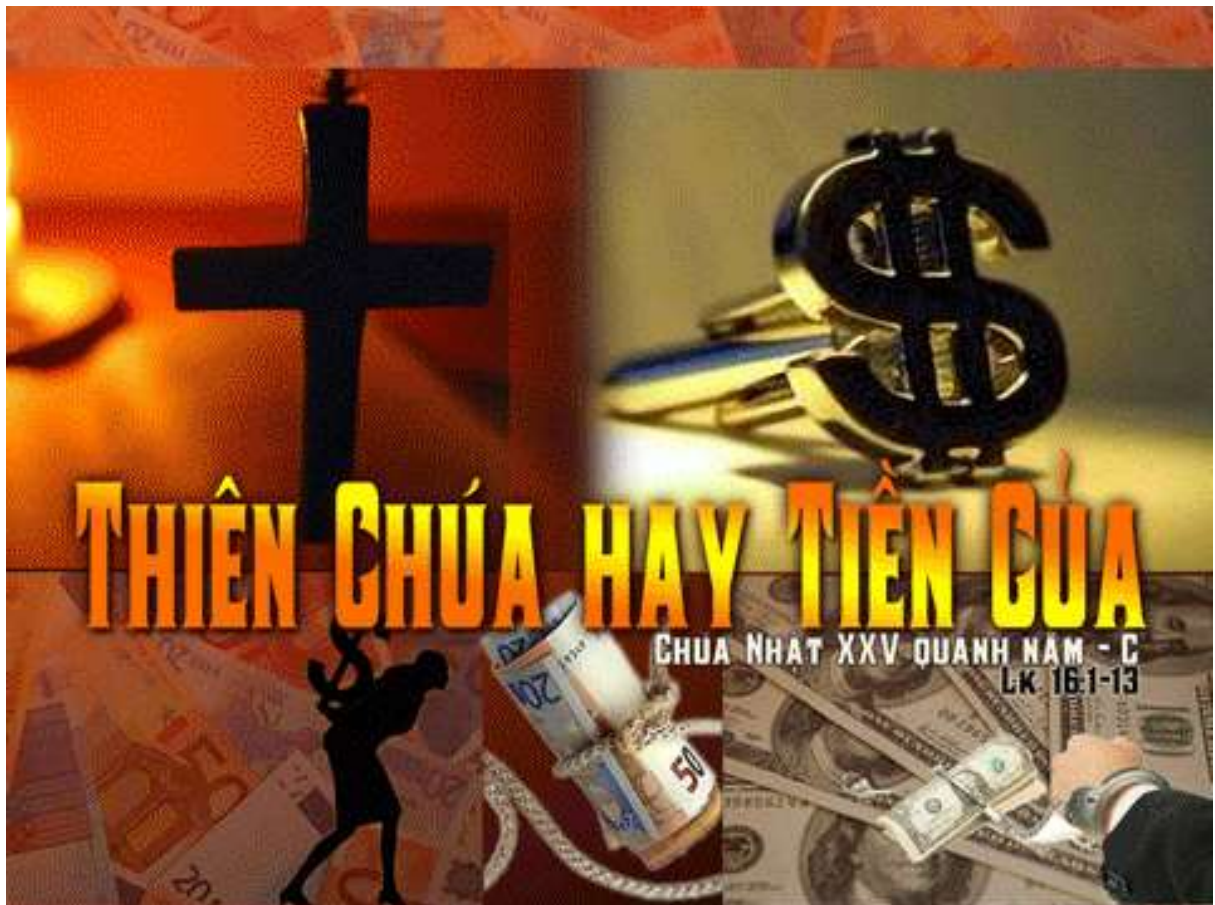
Mỗi lần vì lòng tham, kẻ tham TỰ BIẾN MÌNH THÀNH NÔ LỆ mà cứ tưởng TA ĐÂY... LÀM CHỦ... thật tội nghiệp!

Phải chăng khi Đức Ki-tô tuyên bố :PHÚC CHO NGƯỜI CÓ TINH THẦN NGHÈO KHÓ – VÌ NƯỚC TRỜI LÀ CỦA HỌ” là muốn nhắc nhở cho mỗi người nguồn cội đích thực của sự hiện hữu/tồn tại của mỗi người chúng ta: từ **Đấng Tạo Hóa**, mà có người gọi là THIÊN CHÚA, có kẻ kêu là TRỜI, người khác kêu cầu là Đấng Tối Cao...?

Tựu trung chỉ có một Đấng Tạo Hóa, mà hầu hết nhân loại kêu xưng là THIÊN CHÚA

== Phải! chỉ một mình Người mỗi anh chị em chúng ta phải tôn thờ, bái phục, tuân thủ mọi điều Người phán truyền, vì **chỉ một mình Người là CHỦ muôn loài muôn vật**. Tất cả mọi sự sinh động vật hữu hình cũng như vô hình đều do Người tạo dựng [*mà nhân loại thừa hiểu là vật chất, dù là tiền tài, danh vọng, quyền uy trần thế*]

== Mỗi người chúng ta “được tự do” lựa chọn ông chủ = vật chất/tiền tài/danh vọng trần thế chóng qua ở đời nay HAY ông chủ thật là Đấng Tạo Dựng muôn loài muôn vật trên trời dưới đất cũng như trong lòng sâu đáy biển.

Anh chị em chúng ta, mỗi người muốn chọn lựa sự vật phù du đưa đến cuộc sống (có thể sung túc hạnh phúc) nhất thời nhưng khổ đau vĩnh cửu HAY cuộc sống tuy là tạm thời ở trần gian (nhưng cũng có thể an nhàn thư thái) đưa đến sự sống an vui hạnh phúc trường cửu?